

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **A. B.,** zast. Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Za Tiskárnou 327, Český Krumlov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. MPSV-2016/202313-923, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2017, č. j. 19 Ad 43/2016 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo k odvolání stěžovatelky ve výroku změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 14. 11. 2014, č. j. 31206/2014/CTE tak, že „I. přiznat příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně ode dne 1. 8. 2014; II. ode dne 1. 8. 2016 náleží příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně.“

[2] Žalovaný odkázal na posudky Posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 2. 6. 2016 a Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích (dále také „Posudková komise ČB“) ze dne 1. 8. 2016 s tím, že z jejich závěrů plyne, že se stěžovatelka považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je těžká axonální

demyelinizační senzomotorická polyneuropatie DKK. Žalovaný považoval závěr Posudkové komise ČB za úplný a přesvědčivý s tím, že z posudku je zřejmé, z čeho posudková komise při jeho vypracování vycházela a jak podklady a zjištěné skutečnosti hodnotila. Posudek byl vypracován komisí v řádném složení a z posudku je rovněž patrno, že posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů k posouzení a k přijetí posudkového závěru v nepřítomnosti stěžovatelky.

[3] Posudková komise ČB se usnesla na závěru, že u stěžovatelky nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV nebo III, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) téhož zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

[4] Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopna zvládat 5 základních životních potřeb - a) mobilita, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena a j) péče o domácnost.

[5] Ke spornému zvládání životní potřeby - výkon fyziologické potřeby - posudek uvádí, že stěžovatelka je kontinentní, podle sociálního šetření zvládá vykonání malé potřeby sama – očistí se a vstane z WC za využití nástavce a madla, po stolici jí dle sociálního šetření očistí pečující osoba. Stěžovatelka má normální funkci levé horní končetiny, na hýždě dosáhne a není tedy důvod, aby tuto aktivitu v přiměřeném standardu nezvládala sama. K neschopnosti zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby dochází až při anatomické nebo funkční ztrátě úchopové schopnosti obou rukou.

[6] Ke spornému zvládání životní potřeby - péče o zdraví - posudková komise uvedla, že stěžovatelka nemá významnou poruchu struktur a funkcí, která by vedla k nezvládání této potřeby, nemá dysfunkci zraku, nemá žádnou posudkově a funkčně významnou poruchu funkcí psychických, jemná motorika rukou je dostatečná ke zvládnutí této životní potřeby. Dále konstatovala, že nemá stanovená léčebná a ošetřovatelská opatření, která by nebyla schopna sama dodržet a nepoužívá léčebné pomůcky (ramenní ortézu již nechce používat). Pomoc při dopravě k lékaři vyhodnotila v základní životní potřebě mobilita a dohled nad tím, aby kontrolu nezapomněla, nelze považovat za každodenní intervenci druhé osoby. Skutečnost, že pečující osoba chystá léky do dávkovače, není zdůvodněna žádnou zdravotní problematikou, která by měla charakter dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Posudková komise ČB se neztotožnila s posudkovým závěrem lékaře LPS OSSZ ze dne 23. 10. 2014, ani se závěry Posudkové komise MPSV v Ostravě z 26. 3. 2015, ale plně se ztotožnila se závěry Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 2. 6. 2016 (dále také „Posudková komise Ostrava“).

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný odkazem na závěr Posudkové komise Ostrava a Posudkové komise ČB řádně vysvětlil, na základě jakých zjištění bylo dospěno k závěru, že stěžovatelka není schopna zvládat 5 základních životních potřeb.

[8] Nepřisvědčil nesouhlasu stěžovatelky s opětovným přezkoumáním jejího celkového zdravotního stavu vzhledem ke všem položkám základních životních potřeb a s tím souvisejícím porušením zásady dvojinstančnosti řízení. Po zrušení rozhodnutí soudem a

vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení probíhá odvolací řízení znovu od svého počátku. Žalovaný si tedy musí vyžádat nové posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV ČR od data podání žádosti o příspěvek ke dni jednání posudkové komise. Posudková komise tedy nemohla zdravotní stav stěžovatelky posuzovat pouze k jedné jí rozporované základní životní potřebě, v projednávané věci - stravování, ale musela její zdravotní stav posoudit komplexně od začátku zahájeného správního řízení, neboť se mohl v průběhu odvolacího a soudního řízení změnit. Jelikož v pořadí prvním rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno a vráceno pouze rozhodnutí odvolacího orgánu, tj. žalovaného, řízení před orgánem I. stupně nebylo tímto dotčeno a žalovaný pokračoval v odvolacím řízení. Vzhledem k námitce, že zdravotní stav stěžovatelky je trvalý a nemohlo tedy dojít k jeho zlepšení tak, aby životní potřeby dříve nezvládnuté dle nového posouzení stěžovatelka zvládala, soud doplnil, že ke změně v posudkovém závěru nedošlo vlivem zlepšení či zhoršení zdravotního stavu, ale správnou aplikací posudkových kritérií.

[9] Na základě shromážděné spisové dokumentace dospěl soud k závěru, že stěžovatelka zvládá i spornou základní životní potřebu - výkon fyziologické potřeby - v rozsahu, v jakém ji vymezuje vyhláška č. 505/2006 Sb. Z obou posudků vyplývá, že má normální funkci levé horní končetiny a na hýždě touto rukou dosáhne, tedy není zdravotní důvod, aby tuto aktivitu v přiměřeném standardu nezvládla sama. Schopnost samostatného přesunu na WC není součástí životní potřeby - výkon fyziologické potřeby, ale je posuzována v rámci životní potřeby – mobilita, stejně jako schopnost manipulace s oděvem před použitím WC je posuzována v rámci životní potřeby - oblékání a obouvání. Pokud jde o spornou schopnost zvládat základní životní potřebu - péče o zdraví, stěžovatelka netrpí psychickým onemocněním, nemá dysfunkci zraku a její jemná motorika rukou je dostatečná k přichystání léků do dávkovače, proto skutečnost, že léky chystá pečující osoba, není zapříčiněna dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Nemá stanovená léčebná a ošetřovatelská opatření, která by nebyla schopna sama dodržet, rehabilitaci nepodstupuje a nepoužívá léčebné pomůcky. Soud považoval také tuto základní životní potřebu za zvládanou.

[10] Žalovaný nebyl povinen vypracovat revizní znalecký posudek. Zdravotní stav a stupeň závislosti žadatele posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek Posudkové komise MPSV ČR je tedy v řízení před správními orgány (a následně v soudním řízení) stěžejním důkazem. Žalovaný si nad rámec vyžádal srovnávací posudek Posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích s ohledem na odlišné hodnocení základních životních potřeb Posudkovou komisí MPSV ČR v Ostravě v posudcích z 26. 3. 2015 a 2. 6. 2016 a také vzhledem k námitkám vůči posudkovému lékaři MUDr. M.

[11] Stěžovatelce nebylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vyhovění žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření a doba, po kterou bude lhůta prodloužena, je plně v kompetenci správního orgánu a na jeho správním uvážení. Správní orgány musí věci vyřizovat bez zbytečných průtahů a v zájmu dobré správy, proto v tomto případě prodloužení lhůty o 1 týden shledal krajský soud přiměřeným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ s. ř. s.“).

[13] Krajský soud se řádně nevypořádal se všemi vznesenými žalobními námitkami, zejména se stěžejní námitkou, že řada posuzovaných kritérií, jež se týkají neschopnosti stěžovatelky konat běžné úkoly v životě z oblasti péče o zdraví, uvedené v příloze číslo 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., je splněna. Jedná se zejména o kritéria dle písm. g) a h). Napadené rozhodnutí uvedená kritéria posuzuje toliko z medicínského hlediska, konstatovaného v závěrech posudkových komisí MPSV v Českých Budějovicích ze dne 1. 8. 2016 a MPSV v Ostravě ze dne 2. 6. 2016, aniž by je zhodnotilo s ohledem na závěry předcházející posudkové komise a zejména sociálního šetření v přirozeném prostředí stěžovatelky. Krajský soud žádným způsobem nezdůvodnil, proč upřednostnil závěry posudkových komisí bez vyhodnocení sociálního šetření a závěrů předcházející posudkové komise.

[14] Jsou-li závěry napadeného rozsudku opřeny prakticky výhradně o závěry posudkových komisí, aniž by byl reflektován závěr zjištěný ze sociálního šetření a aniž by bylo odůvodněno, proč se těmto závěrům nepřikládá význam, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelka má za to, že není schopna zvládat celkem sedm základních životních potřeb, nikoli pouze pět základních životních potřeb.

[15] K neschopnosti zvládat výkon fyziologické potřeby namítá, že při sociálním šetření bylo zjištěno, že na WC se dostává za pomoci pečující osoby; dočištění stolice provádí pečující osoba; stěžovatelka je pravák, ačkoliv hybnost levé končetiny není z medicínského hlediska nijak omezena, nejedná se o končetinu, kterou by byla stěžovatelka zvyklá využívat pro očistu; je omezena celková hybnost. Je tedy zcela zjevné, že stěžovatelka není tuto schopnost způsobilá zvládat sama v přijatelném standardu.

[16] K neschopnosti zvládat výkon péče o zdraví uvedla, že ze sociálních šetření ze dne 7. 1. 2015 a ze dne 11. 3. 2016 vyplynulo, že léky užívá pod dohledem, do dávkovače jí je dává dcera, řeznou ránu by si sama nezvládla přelepit; praktický lékař udává poruchy paměti, avšak není doložena demence; ze závěru posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 26. 3. 2015 vyplývá, že je problematický úchop drobných lékařských pilulek a hrozí záměna léků. Všechna tato zjištění vedou k závěru, že stěžovatelka není schopna zvládat životní potřebu - péče o zdraví.

[17] Nesouhlasí se závěrem, že po zrušení napadeného rozhodnutí soudem má být opětovně přezkoumáván celkový zdravotní stav žadatele o příspěvek. Pokud stěžovatelka namítala pouze nezvládání jedné životní potřeby (konkrétně stravování), nemělo být v novém správním řízení přezkoumáváno znovu vše, ale jen, co bylo soudem žalovanému vytknuto. Nesprávným postupem žalovaného došlo k porušení principu zachování práv nabytých v dobré víře, neboť stěžovatelka se tak dostala do horšího právního postavení, než bylo zjištěno v předcházejícím řízení. Dle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těch práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

[18] Ve věci byly celkově provedeny 3 posudky posudkových komisí, jejichž závěry jsou navzájem rozporné (jednotlivé položky posuzují totiž odlišně). Správní orgán se přiklonil k těm závěrům, které jsou pro stěžovatelku nejméně příznivé, namísto aby posudkové závěry vyhodnotil ve vztahu ke zjištěním ze sociálních šetření. Závěry krajského soudu jsou v tomto smyslu nedostatečné.

[19] Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že stěžovatelka pouze opakuje již uplatněné žalobní body. S odůvodněním napadeného rozsudku se zcela ztotožňuje a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Poté se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[23] Veškerá výše uvedené kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Napadený rozsudek považuje soud za dostatečně a přesvědčivě odůvodněný.

[24] Z obsahu žaloby NSS ověřil, že stěžovatelka v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem legitimního očekávání a zásadou dvojinstančnosti řízení, protože se za a) žalovaný po předchozím zrušujícím rozsudku znovu zabýval celkovým zdravotním stavem stěžovatelky (namísto stěžovatelkou rozporované životní potřeby „stravování“) a za b) některé potřeby byly beze změny zdravotního stavu stěžovatelky posouzeny odlišně (viz bod 1 žaloby). Dále namítala nesprávné hodnocení ve vztahu ke zvládání životních potřeb – výkon fyziologické potřeby a výkon péče o zdraví (bod 2 žaloby). V bodě 3 žaloby vytýkala žalovanému nevypracování revizního znaleckého posudku a v bodě 4 žaloby porušení svých procesních práv spočívající v porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[25] Soud považuje vznesené žalobní námitky v napadeném rozsudku krajského soudu za vypořádané. Ačkoliv krajský soud neodpovídá na všechny jednotlivé dílčí argumenty, tak řádně a objektivně odůvodňuje své rozhodnutí ve vazbě na shora zrekapitulované žalobní body a podrobně zjištěný skutkový stav věci. Jeho posouzení vychází ze spisového materiálu, zejména z posudků posudkových komisí a z právních předpisů rozhodných pro posuzovanou věc. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565). K tomu dále srov. obdobně nález Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2468/11: „[z]*bývá dodat, že zmíněným pojmem adekvátně se z pohledu mezí nezávislého soudního rozhodování (čl. 82 odst. 1 Ústavy) rozumí požadavek přiměřeně dostatečné míry odůvodnění, tj. "rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu" s tím, že závazek odůvodnit rozhodnutí "nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument" [srov. např. usnesení ze dne 25. října 1999 sp. zn. IV. ÚS 360/99 (U 68/16 SbNU 363) nebo nález ze dne 22. září 2009 sp. zn. III. ÚS 961/09 (N 207/54 SbNU 565); srov. též rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. dubna 1994 ve věci stížnosti č. 16034/90 Van de Hurk proti Nizozemí, § 61, a ze dne 9. prosince 1994 ve věci stížnosti č. 18390/91 Ruiz Torija proti Španělsku, § 29].*“

[26] Dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu musí Nejvyšší správní soud poznamenat, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (viz bod 68. nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publikovaného jako N 26/52 SbNU 247). Proti závěrům krajského soudu, týkajících se opětovného hodnocení zvládání všech životních potřeb stěžovatelky v novém odvolacím řízení, stěžovatelka kromě již uplatněných žalobních bodů nic nového nenamítá. NSS proto odkazuje na odůvodnění krajského soudu, dle kterého se zrušením rozhodnutí žalovaného vrátila věc do stadia odvolacího řízení. Vzhledem k původní žalobní argumentaci je zřejmé, že krajský soud se hodnocením žalobou nerozporovaných životních potřeb v pořadí prvním zrušujícím rozsudku nezabýval a nemohl tedy ani žalovaného žádným závazným právním názorem ohledně zvládání těchto potřeb pro účely nového odvolacího řízení zavázat. K žádnému nepřípustnému zásahu do práv nabytých v dobré víře proto dojít nemohlo.

[27] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce spočívající v úvaze, že krajský soud žádným způsobem nezdůvodnil, proč upřednostnil závěry posudkových komisí bez vyhodnocení sociálního šetření a odlišných závěrů předcházející posudkové komise. Tato námitka totiž nemá oporu v napadeném rozsudku ani ve spisovém materiálu.

[28] Z rozhodnutí žalovaného i z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že PK Ostrava v posudku ze dne 2. 6. 2016 dostatečně zdůvodnila důvody, pro které hodnotila zvládání některých životních potřeb odlišně od hodnocení PK MPSV ze dne 26. 3. 2015 a OSSZ Karviná. Odlišné hodnocení, je-li řádně zdůvodněné, nemá za následek namítanou rozpornost posudků.

[29] V posudkovém zhodnocení se komise usnesla na závěru, že stěžovatelka nezvládá 5 základních životních potřeb, a to a) mobilita, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena a j) péče o domácnost. Posudková komise uvedla, že z posudkově medicínského hlediska není při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit jako nezvládané základní životní potřeby g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví a i) osobní aktivity, s odůvodněním, že kognitivní schopnosti stěžovatelky jsou dostatečné, je schopna přesunu na WC, hybnost levé končetiny má bez postižení a může ji použít k očištění po stolici, je kontinentní, hybnost v loktech a akrech horních končetin a svalová síla předloktí a rukou včetně jemné motoriky jsou dostatečné pro nachystání léků do dávkovače a jejich užití, není potřebné ošetřování, ortézu dle vlastního sdělení v komisi již od roku 2014 nepoužívá, má 72 let a je ve starobním důchodu, je schopna cestovat autem k lékařům i na úřady, kde může vyřizovat své osobní záležitosti a může použít facilitátory – madla na WC a dávkovač léků.

[30] Přesto žalovaný nechal vypracovat srovnávací posudek, který vypracovala PK MPSV České Budějovice, a to právě s ohledem na odlišné hodnocení základních životních potřeb PK MPSV ČR v Ostravě v posudcích ze dne 26. 3. 2015 a ze dne 2. 6. 2016 a na námitky vůči posudkovému lékaři MUDr. M. Posudková komise ČB jednala dne 1. 8. 2016 v nepřítomnosti stěžovatelky a rozhodla na základě podkladové dokumentace včetně závěrů ze dvou sociálních šetření a lékařských zpráv. Oba posudky, ze kterých žalovaný v novém řízení vycházel, sociální šetření reflektovaly. PK ČB výslovně uvedla, že se opírá zejména o sociální šetření ze dne 11. 3. 2016, které má větší vypovídací hodnotu, než mělo sociální šetření prvostupňového orgánu ze dne 26. 8. 2014. Závěry srovnávacího posudku tvrzení stěžovatelky o nezvládání životních potřeb - výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví - nepotvrdily.

[31] K nesprávnému věcnému posouzení zvládání životních potřeb - výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví - stěžovatelka nic konkrétního (kromě rekapitulace žalobních bodů) v kasační stížnosti neuvádí. Žádným způsobem se nevymezuje proti závěrům, dle kterých k neschopnosti zvládat základní životní potřebu - výkon fyziologické potřeby - dochází až při anatomické nebo funkční ztrátě úchopové schopnosti obou rukou. Nebrojí ani proti závěru, že i když ji po stolici dle sociálního šetření očistí pečující osoba, není s ohledem na normální funkci levé horní končetiny důvod, aby tuto aktivitu v přiměřeném standardu nezvládala sama.

[32] Obdobně věcně nebrojí proti závěrům, že ve vztahu ke zvládání životní potřeby - péče o zdraví, nemá stěžovatelka dle posudkových závěrů i výsledků sociálních šetření významnou poruchu struktur a funkcí, která by vedla k nezvládání této potřeby, nemá dysfunkci zraku, nemá žádnou posudkově a funkčně významnou poruchu funkcí psychických, jemná motorika rukou je dostatečná ke zvládnutí této životní potřeby. Nemá stanovená léčebná a ošetřovatelská opatření, která by nebyla schopna sama dodržet, a nepoužívá léčebné pomůcky. Skutečnost, že pečující osoba chystá léky do dávkovače, sama o sobě o nezvládání této životní potřeby nesvědčí.

[33] Nejvyšší správní soud proto v obecné rovině konstatuje, že považuje posudky posudkových komisí ze dne 2. 6. 2016 a 1. 8. 2016 za přesvědčivé, úplné a vyčerpávající. Ze správního i soudního spisu plyne, že stěžovatelka nepředložila žádný relevantní důkaz,

který by jejich závěry vyvracel. Soud žádným způsobem nezlehčuje její špatný zdravotní stav, který vyplynul z průběhu správního řízení, z řízení před krajským soudem a i v řízení před NSS, dospěl však k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stěžovatelka se ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

IV. Závěr

[34] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu